

Emegın Kurtuluđu

Emegın kurtuluğu insanlıgın kurtuluğudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-28 Şubat 2026

Sayı: 74

Fiyat: 20 TL

DİREN! ÖRGÜTLEN!

Bu ülkede milyonlarca işçi a lı a, yoksulluğa, sefalete mahkûm edilirken, yaşananlar bizlere değişmez bir kader gibi sunuluyor. İtiraz edildiğinde ise baskı ve zorbalık devreye giriyor. Sermaye sınıfı ve iktidarın bu saldırı politikalarını hayata geçirebilmesi, onların gücünün sınırsız olmasından değil, işçi sınıfının  rg ts zli  nden kaynaklanıyor. Bu saldırganlığa dur demenin yolu tam da buradan geçiyor. Fabrika fabrika, işyeri işyeri, havza havza örgütlenmekten, sermaye sınıfının saldırılarının karşısına örgütlü bir g   olarak çıkmaktan geçiyor.

Kapitalizm, işçi sınıfının yoksulluğu ve sefaleti üzerinde yükselen insanlık dışı bir sömürü düzenidir. Bu düzende işçi sınıfı ne kadar yoksulla ırsa, a   z  kapitalistler o kadar zenginle ir. Bu düzen, yoksullu umuzun ve sefaletimizin kaynağıdır! Bu düzen, i  cinayetlerinde yitirdi imiz canlarımızın katilidir! Bu düzen, rant ve ya ma   runa çıkarılan savaşların nedenidir! Bu düzen, insanlığın ve doğanın düşmanıdır! Bu düzende karşı karşıya bırakıldı ımız her sorun, kapitalistlerin azgın k r hırsının ürünüdür. Bize dayatılan açlık ve sefalet, baskı ve sömürü, kölece çalışma ve yaşam koşulları, onların daha fazla k r etmesi içindir. Sermaye sınıfı ve iktidar el ele vererek, yarattıkları krizin faturasını sırtımıza yüklüyorlar. Daha fazla k r için gözü dönmüş bir pervasızlıkla haklarımıza, emegimize, alın terimize saldırıyorlar. Enflasyonla mücadele adı altında uyguladıkları ekonomik saldırı programıyla yaşamımızı

daha da katlanılmaz hale getiriyorlar. Her birimiz bu saldırganlığın sayısız örneğini verebiliriz. Ama çok uzağa gitmeye gerek yok. Asgari  cret zam dönemini ve ardından işyerlerinde ya adı ımız ocak zam dönemi tartışmalarını hatırlamak yeterli. “İstikrar” nutuklarıyla, “aynı gemideyiz” masallarıyla, işsizlik sopasıyla, baskı ve tehditle bizleri a lı a ve sefalete mahkûm ettiler. Buna itiraz eden sesleri bastırmak için ise her yolu denediler. İ te Migros depo işçileri... Yüzde 28’lik sefalet zammını kabul etmedikleri için, “insanca yaşamak ve çalışmak istiyoruz!” dedikleri için, haklarını aramaya kalkı tıkları için suçlu ilan edildiler. Türkiye’nin sayılı zenginlerinden Tuncay  zılhan, işçilerin en temel ve insani talepleri karşısında 303 işçiyi kapı önüne koyarken, lojmanlardan dahi polis zoruyla çıkarmaya kalkı ırken hiç utanmadı. İşçiler haklarını savunmak için  zılhan’ın villasının önüne gittiklerinde ise karşılarında polisi buldular. Eğer

bu devlet kendi burjuva yasalarına dahi asgari düzeyde ba lı olsaydı, işçileri yasa dışı biçimde taşeron olarak  alı tıranlardan hesap sorardı. Ama tersine, işçilerin sesi duyulmasın, yarın başka işçiler de hak aramaya kalkmasın diye gözaltılar devreye sokuldu. Bu ülkede milyonlarca işçi a lı a, yoksulluğa, sefalete mahkûm edilirken, yaşananlar bizlere değişmez bir kader gibi sunuluyor. İtiraz edildiğinde ise baskı ve zorbalık devreye giriyor. Sermaye sınıfı ve iktidarın bu saldırı politikalarını hayata geçirebilmesi, onların gücünün sınırsız olmasından değil, işçi sınıfının  rg ts zli  nden kaynaklanıyor. Bu saldırganlığa dur demenin yolu tam da buradan geçiyor. Fabrika fabrika, işyeri işyeri, havza havza örgütlenmekten, sermaye sınıfının saldırılarının karşısına örgütlü bir g   olarak çıkmaktan geçiyor. İ  i sınıfı için yoksulluk ve sefaletten kurtuluşun tek bir yolu vardır. Bu yol aynı zamanda insanlığın kurtuluşunun da yoludur. Bu yol, birleşmenin, örgütlenmenin ve direnmenin yoludur.

AKP daha saldırgan bir döneme hazırlanıyor

Biz, burjuva siyasetin aldatmaca ve güç dengeleri üzerine kurulu olduğunu, “hukuk devleti” iddialarının ise büyük bir yalandan ibaret bulunduğunu defalarca dile getirdik.

Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın Adalet Bakanlığı’na Akın Gürlek’i, İçişleri Bakanlığı’na ise Mustafa Çiftçi’yi getirmesinin ardından Meclis’te yaşananlar bu gerçeği bir kez daha gösterdi. Akın Gürlek yemin ederken CHP milletvekilleri kürsüye yürüyerek bunu engellemeye çalıştı, Meclis’te yine yumruklar konuştu. Ancak kısa süre sonra ortaya çıktı ki CHP Grup Başkanvekili Ali Mahir Başarır ile Akın Gürlek, yemin töreni öncesinde Meclis odasında bir araya gelmiş, tokalaşmış sohbet etmiş hatta geyikler çevirmişti. Kameralar önünde sertlik, kapalı kapılar ardında nezaket... Burjuva siyasetinin ikiyüzlülüğü bundan daha net anlatılamazdı.

AKP-MHP iktidarı ülkede dört başı mamur bir baskı rejimi kurma yönünde adım adım ilerliyor. Yargı ve mahkemeler bu rejimin en işlevsel araçları hâline getirilmiş durumda. Adalet Bakanlığı’na atanan Akın Gürlek, son dönemde

kritik davaların savcısı olarak öne çıkmış, başta İmamoğlu davası olmak üzere her türlü hukuksuzluğa imza atmıştı. Bu “hizmetin” karşılığını şimdi bakanlık koltuğuyla aldı.

İçişleri Bakanlığı’na getirilen, son olarak Erzurum Valiliği yapan Mustafa Çiftçi ise tarikatlarla ilişkileri ve şeriat özlemiyle biliniyor. O da iktidara bugüne kadar sunduğu sadakatın ödülünü almış oldu.

Ama görülüyor ki bu atamalar verilen hizmetlerin karşılığının alınmasıyla sınırlı değil. Devletin en operasyonel iki bakanlığındaki bu değişim, iktidarın mevcut saldırganlığını daha da artıracığının işareti olarak okunuyor. Üstelik sahibinin sesi yandaş medya tarafından... Yandaş medyanın köşe yazarları ardı ardına kaleme aldıkları yazılarda, CHP’ye kapatma davası dâhil olmak üzere, Adalet Bakanı’nı “cesur olmaya” çağırıyor. “İdare edelim” döneminin değil, “müdahale edelim” döneminin başladığını açıkça ilan ediyorlar. Daha sert bir yönetim döneminin başladığını kendileri gibi yandaşlara muştalayıp muhalefeti tehdit ediyorlar.

Siyasal alanda ciddi bir yönetme krizi yaşayan, öte yandan işçi sınıfını ve emekçileri her gün daha ağır koşullara mahkûm eden AKP iktidarının baskı ve zorbalığı artırmaktan başka bir seçeneği zaten yoktur. Bu hamleler iktidarı içine düştüğü çıkmazdan kurtarmayacaktır, ancak saldırganlığın dozunu yükselteceği açıktır. Düzen içi siyasetin kendi çekişmeleri bir yana, bu saldırganlıktan en büyük payı yine işçi ve emekçiler alacaktır.

Bu nedenle işçi sınıfı, bu atamaları kendi cephesinden bir uyarı işareti olarak görmeli, sertleşecek koşullara karşı örgütlü ve kararlı bir mücadeleye hazırlanmalıdır. Bunu başaramamak demek bu günkünden daha kötü koşullara zorla da olsa mahkûm edilmek anlamına gelecektir.

Emeğin Kurtuluşu

insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulus

0 506 597 1917

Adres:
Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:
kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0074 *
Fiyatı: 20 ₺ * 16-28 Şubat 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğuncan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşoğlu Gazetecilik Matbaacılık ve Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Vahşi madenciliğe geçit yok!

Türkiye’nin geleceği büyük bir tehdit altında bulunuyor. Maden tekelleri tarım ve hayvancılığı bitirmek, doğayı mahvetmek için her yolu deniyorlar. AKP iktidarından tam destek alıyorlar.

AKP iktidarı maden şirketlerinin çıkarları için seferber oluyor. Şirketler lehine yasalar çıkarıyor, her türlü teşviki sunuyor. Mümkün olsa ülkenin her yanını maden sahasına çevirmek istiyor. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı’nın

485 maden sahasını daha ihaleye açma kararı alması, bu arsız talanın 2026 yılında da büyük bir hızla süreceğini gösteriyor.

Açılan her yeni ihale, verilen her yeni ruhsat doğanın biraz daha yağmalanması anlamına geliyor. Çevre talanı büyüyor, doğal kaynaklar üzerinden elde edilen rant katlanıyor. Son 15 yılda 380 bini aşkın maden ruhsatı verildi. “Doğal kaynakları ekonomiye kazandırma” söylemiyle yürütülen bu politika gerçekte yeraltı zenginliklerinin sermayeye peşkeş çekilmesi manasına geliyor. Maden sahaları genişledikçe ormanlar yok oluyor, dereler kirleniyor, toprak zehirleniyor. Plansız, önlemsiz ve ranta dayalı madencilik on binlerce köylüyü yaşam alanından ediyor.

Maden tekellerine yönelik tepki de büyüyor. Bu talana karşı eylemli mücadele aralıksız sürüyor. ÇED raporlarına karşı açılan davalar ve gerçekleştirilen eylemler artıyor. Sömürge tipi madenciliğe karşı yürütülen mücadele, bazı bölgelerde şirketleri engellemeyi başarıyor. Buna rağmen uluslararası şirketlerin aldığı izinler artmaya devam ediyor.

Vahşi madencilik en fazla emekçi köylüyü vuruyor. Emekçi köylüler ülkenin dört bir yanında eylemlerini sürdürüyor. Maden avcısı kapitalist tekellerin tarımsal üretimi mahvettiğini belirterek, “Zeytin, fındık, buğday, arpa; kısacası tarım ve hayvancılık bir şehre ekmek verir; maden ise sadece zehir taşır” diyorlar.

İşçi sınıfı maden talanına karşı emekçi köylülerle dayanışma içinde olmalıdır. Çevre sorununu kendi geleceğinin bir parçası olarak görmelidir. Dağları, dereleri, ovaları, su havzalarını, ormanları, tarım alanlarını ve meraları yok eden vahşi madenciliğe karşı mücadeleyi büyütmelidir.

Madencilik sektöründe çalışan işçilerin karşı karşıya kaldığı ağır sorunlar da bu mücadelenin bir parçası olarak ele alınmalıdır. Başta siyanürlü altın arama olmak üzere, maden işçilerinin yaşamını tehdit eden her türlü uygulama yasaklanmalıdır.

Maden tekellerinin sömürsüne ve yol açtıkları çevre yıkımına geçit vermemek için mücadele işçi sınıfı için ertelenemez bir görevdir.

Doyuramadık!

2025 yılı bütçe gelir sonuçları açıklandı. 12,5 trilyon olan bütçe gelirlerin 11,5 trilyonu vergi gelirlerinden oluştu. Yani yüzde 88,4'ü. Vergilerin toplam bütçedeki payı özellikle 1980'li yıllardan sonra gitgide artmaya başladı. 1980'e kadar yüzde 50-65 oranında olsa da bugün yüzde 90'lara dayanmasında özelleştirmelerin çok büyük payı var. Peki, bu vergiler kimden toplanıyor? Toplanan vergilerin yüzde 65'ini ÖTV-KDV gibi dolaylı vergiler oluşturuyor. KDV 1985'te, ÖTV ise 2002'de hayatımıza giren vergiler ve tüketim üzerinden toplanıyor. Bir işçi ne tüketiyor ki denebilir ama işçi sınıfı olarak toplumun çoğunluğunu oluşturduğumuz düşünülürse üretilenlerin temel tüketicisi bizleriz ve dolaylı vergiler büyük oranda bizlerden alınıyor.

Toplanan vergilerin yüzde 20'sini gelir vergisi oluşturuyor. Denecek ki işte zenginden alınan vergilere geldik. Ne de olsa gelir vergisi. Geliri çok olandan çok alınacaktır. Ama kazın ayağı öyle değil. Gelir vergilerinin yüzde 93'ü kaynakta kesintilerden yani ücretlilerden yani işçi ve emekçilerden daha ücretini eline almadan kesiliyor. Gelir vergisinde de işçi sınıfı olarak doymak bilmez burjuvalardan fazlasını veriyoruz anlayacağınız.

Emeğimizi sömüren, tüm zenginliğe el koyan burjuvalar hiç mi vergi ödemiyor? Vergi gelirlerinin 2024'te yüzde 12'siyken bu yıl

yüzde 11'ini oluşturan Kurumlar Vergisi'ni ödüyorlar. Yani şirket karlarından ödenen vergi. Bunun da bir kısmı devlet kurumlarınca ödeniyor. Bu vergiler de yıl sonunda taksitlendirilerek alınıyor.

Hesap ortada... Dolaylı vergilerle, gelir vergisi adaletsizliğiyle devlet bütçesi işçi sınıfının sırtından oluşturuluyor. Ve bütçeden işçi sınıfının payına hiçbir şey düşmüyor. Bütçe büyük şirketlere ihaleler, teşvikler, vergi afları yoluyla peşkeş çekiliyor.

Bakan Şimşek'e sorsanız her şey iyi gidiyor. Bütçe hesapları tutuyor, enflasyon düşüyor, ekonomi büyüyor, OVP tam gaz devam ediyor. İşlerin onlar için iyi gittiği ortada. Bütün yük bizlerin sırtındayken, bizler yoksullaşıp onlar zenginleşirken işler elbette onlar için iyi gidecektir. Hele bir de işçi sınıfı bu duruma ses etmiyorsa daha ne istesinler...

Yani anlayacağınız 2025 yılında da biz çalıştık, biz ürettik, onlar zengin oldu. Biz aç kaldık, onlar aslan payını kaptı. Ancak yine de doyuramadık. 2025 yılı bütçesi sırtımızdan toplanan onca vergiye rağmen 1,8 trilyon lira açık verdi. "Faiz haramdır" diyenlerin iktidarında 2025 yılında 2 trilyon lira faiz harcamalarına gitti.

Biz aç kaldık, onlar doymak bilmedi. 80 milyon insan yoksulluk sınırının altında yaşamak zorunda kaldı, bir avuç burjuva doymak bilmedi.

İşçi sınıfına reva görülen sefalet

Şaşırtıcı olmayan şekilde asgari ücret için belirlenen sefalet zam oranı sınıfın diğer bölükleri için de üst sınır oldu. Asgari ücretin ardından MESS Grup TİS'i de aynı zam oranı ile sona erdi. Devam eden TİS süreçlerinde de kapitalistler benzer zam oranlarıyla, hatta onun aşağısındaki rakamlarla işçi sınıfının karşısına çıkıyorlar. Sendika bürokratları ise, metal işkolunda olduğu gibi, "işimizi kaybetmeyelim!" masalı eşliğinde işçilere sefalet zamlarına boyun eğmeyi telkin ediyorlar.

Sendikası işyerlerinde tablo daha da vahim. Aldığı yıllık zam oranı yüzde 10-15 olan işyeri sayısı hiç de az değil. Hatta örneğin tersanelerde kapitalist patronlar alttan alta yevmiyelerin ileride düşebileceği dedikodusunu yaymaya çalışıyorlar. Gelişebilecek tepkilerden çekindikleri yerlerde ise, tam bir ikiyüzlülükle mart ayını işaret ederek, "gerekirse ek zam yaparız" yalanıyla işçileri oyalamaya çalışıyorlar.

İşyerlerinde ücret tartışmaları devam ederken, yapılan sefalet zamları hızla erimeye devam ediyor. Daha yılın ilk ayında açıklanan resmi enflasyonla asgari ücretli bir işçinin yaşadığı ücret kaybı 1.359 TL'yi buldu. Bu, asgari ücrete yapılan zammın neredeyse dörtte birinin şimdiden hiç olması demek. Alım gücünün düşmeye, reel ücretlerin hızla erimeye devam edecek olması, bu tablonun acı ama çıplak gerçeği...

Hatırlanırsa, geçtiğimiz yıl AKP şefi Erdoğan asgari ücret zammı karşısında gelişen tepkiler üzerine, "Patronlar isterse daha fazla zam yapabilirler!" demişti. Bu yıl ise kapitalist patronlar, "Bu zam oranını hükümet verdi. Bizden daha fazlasını beklemeyin!" diyorlar. Köşeye sıkışan suçlu diğerine atıp kendisini sıyırmaya çalışıyor. Gerçekte ortada olan ise sadece dansıklı bir dövüş!

Yaşananlar, kapitalistlerin doymak bilmez kâr hırsının ve AKP'nin işçi-emekçi düşmanı politikalarının bir sonucudur. Zira,

her kriz döneminde olduğu gibi "aynı gemideyiz!" masallarını anlatsalar da, onlar krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yükleyip servetlerini büyümeye devam ediyorlar. İşçi sınıfına kemer sıkmayı vaaz ediyorlar. Diğer taraftan da ekonomide 2026 yılı için yüzde 4 civarında büyüme hedefi ile övünüyorlar. Onlar için "büyüme", bizim için yoksulluğun ve sefaletin daha da artması anlamına geliyor.

AKP bir yandan yerli ve yabancı tekelere verdiği sözleri yerine getirmeye çalışırken, diğer yandan somut gerçekleri ters yüz ederek "enflasyonla mücadele" başlığı altında sahte bir başarı hikâyesi yazmaya çalışıyor. Her konuda başvurulmuş "dış mihraklar" söyleminin ekonomiye uyarlanmış hâli ise, Mehmet Şimşek'in enflasyonu "olumsuz hava koşulları"na bağlaması oluyor.

Oysa belirleyici olan, enflasyonun nedenlerinden çok milyonların yaşam koşullarını ağırlaştıran sonuçlarıdır. Enflasyonun zirve yaptığı dönemlerde sokak röportajlarına yansıyan "Ücretlere zam yapılsa ne olur? Çarşıda, pazardaki zamlar dursun!" sözleri boşuna değil. Milyonların canını yakan, alım gücünde yaşanan erimedir. Bugün enflasyonun düşme eğiliminde olduğu söyleniyor ve bununla övünüyor. Ancak işçi ve emekçilerin alım gücündeki gerileme ve yoksullaşma tüm hızıyla sürüyor. Kapitalist sömürü düzeninin gerçeği budur. Bu gerçeklik devam ettikçe sonuç değişmeyecektir.

Ücretlere yapılan sefalet zamlarından artan vergi yüküne, esnek üretim düzenlemelerini içeren yasa tasarılarından kıdem tazminatını gasp etmeye yönelik planlara kadar, hem mevcut uygulamalar hem de gündeme getirilen adımlar, önümüzdeki dönemin daha sert saldırılara sahne olacağını gösteriyor. Tüm bu gelişmeler, 2026 yılında işçi sınıfının daha güçlü ve örgütlü davranması gerektiğini ortaya koyuyor.

Ücret zamlarında OVP sınırı

Asgari ücrete yüzde 27 oranında zam yapılmasının ardından ocak ayı zamlarında da bu oran ülke çapında işçi sınıfına dayatıldı. Yüzde 27 oranı İzmir'deki fabrikalarda da üst sınır işlevi gördü. Ancak önceki yıllardan farklı olarak birçok fabrikada kapitalistler bu oranın da altında zamları işçilere dayattı.

Asgari ücrete yapılan zam oranı, ocak zamları döneminde İzmir'de de üst sınır işlevi gördü. Ancak önceki yıllardan farklı olarak birçok fabrikada kapitalistler bu oranın da altında zamları işçilere dayattı.

İzmir'in en önemli organize sanayi bölgelerinden Çiğli AOSB'de OVP eksenli zam dayatmaları büyük ölçüde hayata geçirildi. Bölgenin iki büyük fabrikası Norm ve Bakioğlu bu konuda öne çıktı. Bakioğlu Holding'e bağlı fabrikalarda zam oranı ortalama yüzde 14 olarak açıklandı.

Norm Holding'e bağlı fabrikalarda ise kişiye ve işletmeye göre zam uygulaması devam etti. Norm Uysal'da zamlar yüzde 5'ten başlayıp yukarıya doğru çıkarken, Norm Civata, Somun ve NEDU'da ortalama yüzde 20-25 bandında kaldı. Luna'da yüzde 25 zam açıklandı. CMS, Nemak ve ZF'de MESS TİS kapsamında sözleşmeler %28 oranıyla bağitlanmıştı. MESS'ten yakın zamanda ayrılan Totamak'ta ise yüzde 21'lik zam dayatmasına karşı grev kararı asıldı.

Geçmiş yıllarda zam süreçleri daha hareketli geçerken, bu yıl işten atmalar, artan baskı ve mobbing vb. nedenlerle işçilerin tepkilerinin oldukça cılız kaldığı görüldü.

OSB genelindeki örgütsüzlük hâli suskunluğu ve kabullenmeyi büyüttü.

İzmir'in bir diğer önemli sanayi bölgesi olan Aliğa Gemi Söküm'de zamlar yüzde 18-20 arasında kaldı. Beklentilerin altında kalan bu oranlar işçileri memnun etmedi. Bir şirkette üretimi durdurma eğilimi ortaya çıksa da işçilerin kendi içinde bölünmesi nedeniyle süreç ilerlemedi. Sektörde sirkülasyonun düşük olması, birçok işçinin 25-30 yıldır aynı alanda çalışması ve başka bir alternatif görmemesi, bu düşük zam oranlarını kabullenmelerinde önemli bir etken oldu. Diğer yerlere göre nispeten yüksek sayılabilecek ücretler de işini kaybetme korkusunu büyütüyor. Buna rağmen tepki birikiyor ve 2022'de yaşanan çıkışa benzer bir tablonun koşulları güçleniyor.

Aliğa metal ve demir-çelik sektöründe de tablo benzer.

Kocaer'de zam oranı yüzde 25 civarında kaldı, ortalama ücretler 60 bin TL sınırına geldi. Ancak bu artış ücretlerdeki gerilemeyi telafi etmedi. Yıl sonunda "küçülme" gerekçesiyle, tam da ocak zammı öncesinde işten atmalar yaşanmıştı. Osman Sönmez ve Azra Galvaniz

gibi fabrikalarda ücretlerin asgari ücrete yakın seyretmesi de genel baskıyı artırıyor. Kocaer işçileri tepkili olsa da mücadele konusunda temkinli.

Bir dönem MESS TİS kapsamında olan Mitaş bu yıl bireysel sözleşme imzaladı. Zam oranı yüzde 32 oldu. Rakam olarak MESS sözleşmesini aşsa da yan hakların korunmaması ve özel sağlık sigortasının sözleşmede yer almaması nedeniyle fiilen benzer düzeyde kaldı. Micha işçileri sözleşme öncesinde hem sefalet dayatmalarına hem de beyaz yakalara verilen yüksek primlere tepki göstermişti. Sözleşme sonrasında da hoşnutsuzluk sürdü, ancak eylemli bir sürece dönüşmedi.

Ege Serbest Bölge'de de OVP'ye uyumlu zam oranları açıklandı. Hugo Boss yüzde 28, Roy Robson yüzde 28, Eldor ortalama yüzde

25, Tema Med yüzde 27 zam verdi. Bölgenin büyük sermaye grupları benzer oranlarda birleşti. Bir yıldır direnişte olan DIGEL'de ise yüzde 40 zam açıklandı. Bu farkın süren direnişle ilgili ve işçileri sendikal örgütlemekten uzak tutmak amacı taşıdığı açık.

Torbalı ve Kemalpaşa bölgesi fabrikalarında da benzer bir tablo vardı. Zam oranları çoğu yerde asgari ücret düzeyinde ya da altında kaldı.

İlde genel olarak ocak zamları yüzde 28 bandını aşmadı. Ancak düşük ücret politikasına karşı oluşan tepkinin her geçen gün daha da büyüdüğü ama buna karşın özellikle işten atılma korkusu ve son dönemde yaşanan direnişlerin başarısızlığı nedeniyle bu öfkenin mücadeleye dönüşmediği görüldü.

Sincan OSB'nin zehir saçan fabrikası: ERKUNT

Sincan OSB'de bulunan Erkunt Döküm, 60 yılı aşkın süredir işçilerin alın teri üzerinden sermayesini büyüten bir firma. Son günlerde yeniden gündeme gelmesini sağlayan ise çevreye saçtığı zehirli atıklar oldu.

Döküm ve traktör üzerine üretimi

yapan Sincan OSB'deki fabrikanın döküm bölümünde, üretim sonrası ortaya çıkan ve insan ile çevre sağlığı açısından son derece tehlikeli olan antimon, arsenik, kadmiyum, cıva ve kurşun gibi ağır metallerin fabrika bahçesine açık şekilde döküldüğü ortaya çıktı.

Bu maddeler, insan vücudunda kalıcı ve ciddi rahatsızlıklara yol açabilecek niteliktedir.

Üstelik gerekli izolasyon önlemlerinin alınmaması ve atıkların güvenli biçimde bertaraf edilmemesi nedeniyle tehlike yalnızca Erkunt işçileriyle sınırlı değil. OSB'de çalışan diğer işçiler ve hatta Sincan'da yaşayan halk da ciddi risk altındadır.

Bu örnek bir kez daha gösteriyor ki; kapitalizm yalnızca sömürücü bir sistem değil, aynı zamanda işçi sağlığını, insan yaşamını ve çevreyi hiçe sayan bir düzendir. Çünkü sermayedarlar için belirleyici olan tek şey kârdır. Kâr uğruna doğanın

talanı da, işçilerin sağlığının riske atılması da onlar açısından sorun değildir. Bu konuda alınacak önlemler ise gereksiz bir "maliyet" kalemi olarak görülür.

İşçi sınıfı bu gerçeğin bilinciyle hareket etmelidir. İnsan ve çevre yaşamını hiçe sayan sermaye düzenine karşı örgütlü mücadeleyi büyütme bir zorunluluktur. Gerekli işçi sağlığı tedbirlerinin alınması ile çevrenin ve toplum sağlığının korunması aynı mücadelenin parçalarıdır. İşçi sınıfı bu mücadelede öne çıkmalı; yalnızca kendisi için değil tüm toplumun sağlıklı yaşam hakkı için de mücadele etmelidir.

Smart Solar'da sözleşme kazanımlarla imzalandı!

Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube'nin yetkili olduğu Smart Solar fabrikasında dört ay önce sözleşme sürecinin tıkanması ile greve çıkıldı. 113 gün süren grev sürecinde kararlılıklarını koruyan 260 Smart Solar işçisi sermayeye geri adım attırdı.

Sözleşme sürecinin başında 3 bin liralık sefalet dayatması ile başlayan, yüzde 6-10 düzeyinde kalan, işçileri sindirerek örgütlülüklerini dağıtmak ve sendikasıylaştırmak için elinden geleni ardına koymayan, devlet korumasında üretimi başka fabrikalara taşıyarak yasaları çiğneyen, grev kırıcılığı soyunan, 4 temsilci dahil 44 işçiyi grev sürecinde yasadışı şekilde işten çıkartan Smart sermayesi 113 gün süren grevin ardından işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

İmzalanan sözleşme ile atılan bütün işçiler geri alınırken ilk altı ay için ücretlere yüzde 25 ve sosyal haklarla beraber yüzde 50 düzeyinde alınan zam ile en düşük ücret ikramiye ve sosyal haklarla beraber 65 bin lira oldu. 85 bin lira banka promosyonu, geriye dönük ücret zam farkları, 1 Mayıs'ta 3 yevmiye ücret de işçilere yatırılacak.

2022 yılında yılları bulan örgütlenme sürecinin son aşamasında işten çıkartmalara ve baskılara karşı 30 saat boyunca fabrikadan çıkmayarak işten atmaları durdurmuş ve

sendikanın yetkisinin tanınmasını sağlamışlardı. İkinci sözleşme sürecinde de 113 gün süren grev ile Smart işçileri bir dizi kazanım elde etmiş oldu.

Bu göstermiştir ki, sermaye işçi sınıfının örgütlülüğünü dağıtmak, sefalet koşullarına mahkûm etmek için her türlü saldırıyı hayata geçirmekten geri durmamaktadır. Bütün bu adımlarda sermaye devletinin açık desteğini almaktadır. Ancak işçi sınıfı kararlılıkla mücadele ettiğinde, sınıf dayanışması gerçekleştiğinde kazanım elde etmektedir.

Smart işçileri için mücadele bitmemiştir. Örgütlülüklerini sağlamlaştırmaları, mevcut kazanımların gücüyle bu örgütlülüğü başta İzmir'deki Smart Solar fabrikası olmak üzere yaymaları ve büyütmeleri gerekmektedir. Aksi takdirde karşı karşıya kalınacak olan, mevcut kazanımların peyderpey sermaye tarafından geri alınması, işten atma saldırısıyla karşılaşılması olacaktır. Metal İşçileri Birliği olarak, olumsuz şartlara rağmen boyun eğmeyerek mücadelesini sürdüren ve bu mücadeleden kazanımla çıkan kararlı Smart işçilerini ve Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu Şube yönetimini kutluyoruz. Dün olduğu gibi bugün de yarın da direnen, mücadele eden işçilerin yanında olmaya devam edeceğiz.

Metal İşçileri Birliği

13 Şubat 2026

Epstein, çürüyen düzenin aynasıdır

Amerikalı milyarder Epstein'in kurduğu suç imparatorluğuna dair belgelerin açıklanmaya başlanması birçok tartışmayı beraberinde getirdi. Henüz küçük bir kısmı erişime açılmış olsa da, ortaya çıkan tablo, nasıl bir dünyada yaşadığımızı göstermeye yetiyor. Çocuk istismarı, insan kaçakçılığı, fuhuş, cinayet, hatta yamyamlık iddiaları... Ve bu suçların işlenmesini, faillerin korunmasını sağlayan, ülke liderlerinden krallara, Körfez şeyhlerinden multi milyardarlara uzanan iğrenç bir çıkar şebekesi...

Ortaya dökülen tablo son derece vahim ve çarpıcıdır. Ancak asla şaşırtıcı değildir. Bu suçların kaynağında yalnızca rayından çıkmış bir grup güçlü ve zengin insanın sapkınlığının bulunduğu düşünmek ise son derece yanıltıcıdır. Esas yoğunlaşılması gereken mesele bireysel sapkınlık değil, bu sapkınlığa da yol veren gücün, servetin ve dokunulmazlığın sınıfsal karakteridir. Epstein'in yıllarca faaliyet gösterebilmesi, 2007'de aldığı mahkûmiyete rağmen böyle bir ağı inşa edip onu koruyabilmesi, bu türden oluşumların sistem için taşıdığı muazzam öneminden gelmektedir.

Epstein belgelerinin dışa vurduğu karanlık tablo, emperyalist-kapitalist sistemdeki çürümenin boyutlarının, işlediği ve işleyebileceği suçların yalın bir göstergesidir. Bu nefretlik suçların tarihi insanlık tarihi kadar eski olsa da, 21. yüzyılın ortasında, her şeyin denetlendiğinin iddia edildiği bir çağda, böylesi bir ağın yıllarca "bilinen bir sır" olarak varlığını sürdürebilmesi rastlantı değildir. Dosyalarda devlet başkanlarının, kraliyet mensuplarının, teknoloji devlerinin ve küresel sermaye çevrelerinin isimlerinin geçmesi, koruma mekanizmasının boyutunu göstermektedir.

Bu nedenle meseleyi komplot teorilerine, gizli tarikat anlatılarına ya da birkaç "insanlıktan çıkmış" zengine

indirgemek, asıl sorumluyu görünmez kılar. Karşımızda gizemli bir örgüt yoktur. Dünya ölçeğinde iktidarı ve serveti elinde tutan sınıfın yarattığı bir düzen, bu düzenin efendilerinin ta kendisi vardır.

İşçi sınıfı ve emekçiler, kendilerine reva görülen baskı ve sömürünün kapalı kapılar ardında hangi biçimlere bürünebildiğini artık görmek zorundadır.

Her gün kadınların ve çocukların öldürüldüğü, kayıpların aydınlatılmadığı, dini vakıflarda ortaya çıkan istismar vakalarının örtbas edildiği bir ülkede yaşayan bizler için bu çürüme yabancı değildir. Deprem sonrası çocukları kaybolan ailelerin "Çocuklarımız nerede?" diye kapı kapı dolaştığı, kayıp iddialarının araştırılmasının engellendiği bir yerde, benzer şebekelerin varlığını düşünmek için de bu belgeleri beklemek gerekmiyordu.

Sonuç olarak; sapkın bir grubun ifşa edilmiş olması tek başına hiçbir şeyi çözmez. Bu sistemin hüküm sürdüğü her yerde benzer suçların işlendiği ve işleneceği açıktır. Elbette her kapitalist ya da her siyasetçi bu suçların faili değildir. Ancak bu suçların ortaya çıktığı zemini yaratan, koruyan ve yeniden üreten onların düzenidir. Epstein Adası bu büyük suç denizinin yalnızca bir parçasıdır. Ve bu suç denizinde yalnızca çocuklar istismar edilmez; asıl olarak dünyanın geleceğine, emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusunda yön verilmeye çalışılır.

Suçluların cezalandırılması elbette gereklidir. Ancak bu suçların üzerinde yükseldiği ve onları besleyen emperyalist-kapitalist düzen yıkılmadan, sınıflar arası eşitsizlik ve buna dayalı sömürü düzeni ortadan kaldırılmadan insanlık bu çürümeden kurtarılmaz.

Epstein Adası'ndan yükselen çocuk çılgınlıkları, işçi sınıfını bu lanetli düzeni yıkmaya çağırıyor.

Mısır'da Jade Tekstil işçilerinden grev

Türkiye'deki tekstil kapitalistleri daha ucuz işçilik olduğu için fabrikalarını bir bir Mısır'a taşıyor. Bunlardan biri de Yeşim Tekstil. Sömürü çarkını Mısır'da devam ettirmek isteyen Yeşim Tekstil'in Jade Textile Egypt tesislerinde işçiler Türkiye'deki asgari ücretin ortalama 3'te biri kadar ücret alıyorlar.

Bu yoğun sömürü ve ucuz işçiliğe Mısır Tekstil işçileri de başkaldırdılar. Kendilerine yaklaşık 800 Mısır Lirası zam yapılmasına tepki gösteren işçiler direnişe geçtiler. Ortalama 6 bin 500 Mısır lirası maaş alan işçiler, ücretlerinin en az 10 bin Mısır lirasına yükseltilmesini talep ediyorlar.

Grev ilk olarak 10. Ramazan kentindeki fabrikada çalışan yaklaşık 6 bin işçi tarafından başlatıldı. Ardından İsmailiye'deki işçiler de eyleme katıldı. Grevin başlamasının ardından fabrikanın servisleri işçileri taşımayı durdurdu. İşçiler fabrikaya kendi imkânlarıyla gittiler. Fabrika önünde ise polis baskısı devreye girdi.

İşçiler "Haklarımızdan daha azını istedik. Bize şirketin Türkiye'deki çalışanlarının maaşının yarısını bile verin. Onlar bizim meslektaşlarımız değil mi, biz de aynı şirketin işçileri değil miyiz?" diyorlar.

Sömürünün olduğu her yerde işçi sınıfı direnmeye devam ediyor.

Hidromek işçilerinden yemekhane boykotu

Ankara Sincan OSB'de bulunan Hidromek fabrikasında işçilere promosyon ödemelerinin yapılmaması, bu konuda açıklamaya dahi gerek duyulmaması bir süredir tepki konusu idi.

Sincan İşçi Birliği ve Hidromek işçileri promosyon hakkı için yemekhane boykot çağrılarını sosyal medya üzerinden yükseltmelerinin ardından 9 Şubat günü yemekhane boykotu gerçekleştirildi. Birkaç gün içinde örgütlenen boykotun yanı sıra

işçiler yemeklerini evlerinden getirerek paylaşma ve dayanışma örneği sergilediler.

Yemekhane boykotuna katılımın çok fazla olması ve işçilerin örgütlü tepkisi Hidromek patronuna geri adım attırdı ve promosyonlar 9 Şubat günü akşam saatlerinde 47.500 TL olarak hesaplara yattı.

Hidromek işçileri, bu süreçte kendilerinin kürsüsü olan Sincan İşçi Birliği'ne teşekkür mesajı ilettiler.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Temel Conta işçilerinin grevi, DIGEL Tekstil, Submed işçilerinin direnişleri devam ediyor.

● Patronun tehditlerine rağmen 7 aydır grevlerini sürdüren GM Teknik Cam işçileri, grev kırılcılığı yapan GM Teknik kapitalistine dava açtı.

● Mersin Limanı'nda TÜMTİS'e üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan 185 işçi, bir ayı aşkındır işletme önünde direniyor.

● Sincan-Etimesgut Emek ve Demokrasi Güçleri 9 Şubat günü yaptığı eylemle Erkunt Sanayi fabrikasının zehirli atıkları koruyucu önlem almadan fabrika bahçesine istiflemesine tepki gösterdi.

● BİRTEK-SEN üyesi Şık Makas işçileri direnişlerinin 119. günü olan 1 Şubat'ta Tokat'ta yaptıkları yürüyüşle kıdem ve ihbar tazminatlarının ödenmesini talep etti. İşçiler, direniş çadırlarının yakılmasına 4 Şubat günü fabrika önünde yaptıkları eylemle tepki gösterdi.

● Antep'te Gizem İplik ve Çengel İplik işçileri yüzde 27 zam dayatmasına karşı iş bıraktı. İşçiler tehditle iş başı yaptırıldı.

● TEHİS'e üye Kolay Gelsin kuryeleri sefalet dayatmalarına karşı 3 Şubat günü 10 kentte, 14 depoda kontak kapattı. Kuryeler direnişin 3. gününde yaptıkları açıklamada kısmi iyileştirme yapıldığını duyurdu.

● Özel İtalyan Lisesi'nde çalışan eğitim emekçileri "eşit işe eşit ücret" talebiyle 2 Şubat günü greve çıktı.

● ODTÜ'de işçi ve emekçiler, 2 Şubat günü promosyonların güncellenmesi talebiyle rektörlük önünden A1 kapısına yürüyüş gerçekleştirdi.

● DİSK, Ocak 2026 Ücret Kayıpları Raporu'nu 5 Şubat günü Cevahir AVM önünde açıkladı ve "Gelirde vergide adalet, insanca yaşanacak ücret" istedi.

● İletişim-İş, 10 Şubat günü Türk Telekom Gayrettepe Genel Müdürlüğü önünde yaptığı eylemle "Telekom'da yağmaya son" dedi.

● 2021 Tüm Emekliler Sendikası Mersin Şubesi, sefalet dayatmalarına karşı "insanca bir yaşam" için eylemlerine devam ediyor.

● Tüm Bel-Sen İstanbul 3 No'lu Şube ile Maltepe Belediyesi arasından süren Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinden sonuç çıkmaması üzerine belediye emekçileri 12 Şubat günü açıklama yaptı.

● SES Aksaray Şubesi 3 Şubat günü Eyüpsultan Devlet Hastanesi önünde düzenlediği basın açıklamasında doğum izni dönüşünde sürgün edilen SES Eyüpsultan Devlet Hastanesi işyeri temsilcisi Fadime Dursun'un görevine iadesini talep etti.

MİGROS depo işçileri direnmeye devam ediyor

DGD-SEN üyesi MİGROS işçileri insanca yaşanacak bir ücret, iş kolu değiştirilmeksizin kadroya geçme, sendika seçme hakkı, çalışma koşullarının düzeltilmesi, işten atılan işçilerin işe geri alınması talebiyle depo önlerinde eylemlerini sürdürüyor.

Direnişlerini MİGROS kapitalisti Tuncay Özilhan'ın İstanbul Beykoz'daki villası önüne taşıyan işçiler, Özilhan'ın talimatıyla 3 kez gözaltına alındı.

Pek çok kentte emek ve demokrasi güçleri, sendikalar, öğrenciler MİGROS'a boykot çağrılarını yaparak MİGROS işçileriyle dayanışma

eylemleri gerçekleştirdiler.

DGD-SEN tarafından yapılan açıklamada MİGROS yönetimi ile yapılan toplantıda kadroya alınan MİGROS işçilerinin hakları konusunda mutabakat sağlandığı ancak işten atılan 303 işçinin işe alınması konusunda MİGROS yönetiminin uzlaşmaz tutumunu sürdürdüğü ifade edildi.

DGD-SEN “Tek bir işçi arkadaşımızı geride bırakmadan mücadeleye devam ediyoruz” diyerek direnişi sahiplenmeye, MİGROS'u boykot etmeye ve eylemleri sürdürmeye çağırdı.

Trabzon ŞOK depo işçileri iş bıraktı

MİGROS depo işçilerinin ardından Trabzon'da ŞOK market depo işçileri de düşük ücretlere, artan iş yüküne ve ağır çalışma koşullarına karşı iş bıraktı.

ŞOK patronunun işçilerin iş bırakma eylemine yanıtı ise işçi kıyımı oldu. 30 işçi 9 Şubat günü Kod 46 ile işten atıldı.

İşten atılan işçiler hakları ve gelecekleri için depo önünde

direnmeye devam ediyor.

DGD-SEN üyesi Şok Market işçilerinin direnişleri devam ederken Trabzon'da işçi ve emekçilerin katılımıyla 12 Şubat günü Maraş Koton caddesi üzerinde eylem yapıldı.

İşçiler eylemde bir kez daha taleplerini yinelediler, direnişlerini kararlılıkla sürdüreceklerini ifade ettiler.

İnsanca yaşam ancak mücadeleyle kazanılır!

Asgari ücret ile MESS sözleşme sürecini ve örgütsüz işyerlerindeki yıllık zamlar dönemini geride bıraktık. Tıpkı geçen yıl olduğu gibi, asgari ücret zam oranı, hem MESS sözleşmesinde hem de yıllık zamlar döneminde neredeyse tüm fabrikalarda temel ölçü hâline getirilerek dayatıldı. Birçok fabrikada ise işçiler asgari ücret oranında bile zam alamadı. Ne yazık ki, depo işçilerinin Migros'ta başlayıp diğer depolara belli ölçüde yayılan mücadelesi dışında, işçi sınıfı kendisine dayatılan bu sefalet ücretlerine birleşik ve güçlü bir yanıt üretmedi.

Bu tabloda elbette işçi hareketinin on yıllara yayılan geri çekilişi ve örgütsel zayıflığı belirleyici bir faktördür. Ancak mevcut durum kader değildir. Bu tabloyu tersine çevirmenin yolu, başta düşük ücret politikası olmak üzere sermaye sınıfının güncel saldırılarına karşı somut, birleşik ve militan yanıtlar üretmekten geçmektedir.

Derinleşerek devam eden kriz koşullarında işten atmaların yaygınlaşması, işsiz kalanların yeni bir iş bulmakta yaşadığı ciddi zorluklar, ortaya çıkan mücadele örneklerinin çoğu zaman yalnız kalarak yenilgiye uğraması ve süregiden baskı rejiminin yarattığı boğucu atmosfer... Tüm bunlar mevcut öfke ve tepkinin örgütlü bir mücadeleye dönüşmesinin önüne geçmektedir. Sermaye sınıfı yalnızca ekonomik ve siyasal baskı araçlarıyla değil, aynı zamanda korku, güvencesizlik ve belirsizlik üzerinden de işçi sınıfını denetim altında tutmaktadır.

Bu koşullar altında, “elindekini kaybetmeme” ve mevcutla yetinme eğilimi, bilinç ve örgütlenme düzeyi geri bırakılmış geniş işçi kesimleri içinde öne çıkmaktadır. Bunun sonucu olarak bir yanda derin bir öfke birikirken, diğer yanda mücadeleden uzak durma eğilimi güçlenmektedir. Ancak tam da bu eğilim,

sermayenin elini rahatlatmakta, kötüleşen koşulların yeniden ve yeniden üretilmesine zemin hazırlamaktadır.

Bugün sermaye sınıfı ve siyasal iktidar, milyonlarca işçiye açlık sınırının altında ücretleri dayatma cesaretini sessizliğimizden ve dağınıklığımızdan almaktadır. İşsizlik tehdidini bir silah gibi kullanmakta, güvencesizliği kalıcılaştırmakta ve örgütsüzlüğü derinleştirmektedir. Son bir yılda binlerce işçi işten atıldı, yüzlerce işçi arkadaşımız alınmayan önlemler nedeniyle iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Reel ücretler ve alım gücümüz iyice düştü. Ve bunlar mücadele edildiği için değil, tersine, bu saldırılar karşısında yeterince güçlü bir karşı koyuş örgütlenemediği için yaşandı.

Gerçek şudur: Sermaye sınıfı ancak karşısında örgütlü bir güç gördüğünde geri adım atar. Bütün bir tarihsel deneyim bunu göstermektedir. Haklar verilmez, mücadeleyle alınır. Ücretler, çalışma koşulları ve insanca yaşam ancak mücadeleyle kazanılır.

Milyonları ücretli köleliğe mahkûm eden bu düzende işçi ve emekçiler için kurtuluş ne burjuva partilerin vaatlerindedir ne de sermayenin çıkarlarına hizmet eden ekonomi programlarındadır. Krizin yükünü paylaşma çağrıları bir aldatmacadan ibarettir. Çünkü iktidarın ve sermaye sınıfının krize karşı tek politikası, bunun bütün faturasını işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkmaktan ibarettir.

Yaşamlarımızı, emeğimizi ve geleceğimizi sömüren asalak kapitalist sınıf karşısında, korkuya değil dayanışmaya, dağınıklığa değil birliğe, sessizliğe değil örgütlü mücadeleye yaslanmak zorundayız. İşçi ve emekçiler için başka bir yol yoktur. Tek gerçek çözüm, işçi sınıfının kendi gücüne güvenerek kararlı ve birleşik bir mücadele hattı örmesidir.

8 Mart, kadınlar ve mücadele

8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Kadın işçilerin can bedeli direnişlerle yarattığı ve bizlere miras bıraktığı bu anlamlı günde kadınlar bir kez daha alanlara çıkacak, sömürüye, baskıya ve eşitsizliğe karşı taleplerini yükseltecekler.

8 Mart, bu düzende kadınların maruz bırakıldığı çok yönlü eşitsizliğe, sistematik baskılara ve çifte sömürüye ayna tutmaya devam ediyor.

Günümüz kapitalist toplumunda kadınlar çok yönlü sorunlarla karşı karşıyalar. Başta aile olmak üzere toplumsal yaşamın hemen her alanında ikinci plana itiliyor, sistematik biçimde eziliyor ve değersizleştiriliyor. Gelenekler, görenekler ve toplumsal değer yargıları üzerinden erkek egemen anlayış sürekli olarak yeniden üretilip pekiştiriliyor.

Bunun en çarpıcı ve en yakıcı sonuçlarından biri kadına yönelik şiddetin her geçen gün boyutlanmasıdır. Ekonomik bağımlılık, güvencesizlik ve toplumsal baskılar kadınları şiddet sarmalına daha açık hâle getiriyor. Cezasızlık politikaları ve yetersiz önlemler bu tabloyu daha da ağırlaştırıyor.

Üretim alanlarında da durum farklı değildir. Kapitalizmle birlikte kitlesel biçimde üretime katılan

kadınların emeği hala ikincil kabul edilmektedir. Kadınların düşük ücretlerle çalıştırılmaları, aynı işi yaptıkları erkeklerden daha az ücret almaları devam ediyor.

Bu tablo dünyanın değişik coğrafyalarında bazı farklılıklar gösterse de “en modern” ülkelerde bile özü itibarıyla değişmemektedir. Örneğin İsviçre gibi bir ülkede dahi kadınlar aynı işi yaptıkları erkeklerden daha düşük ücret alabilmektedir. Avrupa ülkelerinde her üç kadından biri şiddete maruz kalmaktadır. Şiddeti “eğitimsizlik” ile açıklamaya çalışan burjuva propagandanın aksine, eğitim düzeyinin yükseldiği koşullarda da tablo köklü bir biçimde değişmemektedir.

Kadınların maruz kaldığı çifte sömürü, baskı ve eşitsizlik kapitalist sistemde yapısal bir olgu olarak varlığını sürdürmektedir.

“Özgürlük, eşitlik, kardeşlik” sloganlarıyla gerçekleşen burjuva devrimler de kadınları özgürleştirmede. Kapitalist sistem, kendinden önceki sınıflı toplumlardan devraldığı kadınlara dönük eşitsizlik ve baskıyı kendi ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlendirerek sürdürdü. Elbette iki yüzyılı aşkın süreçte sınıf mücadelelerinin basıncıyla kadınların toplumsal konumunda

önemli değişimler yaşandı. Ancak eşitsizliğin kökleri ortadan kalkmadı.

21. yüzyılın ikinci çeyreğine girdiğimiz bu dönemde, emperyalist-kapitalist sistemin çok yönlü krizlerinin faturası emekçi sınıflara ve onun bir parçası olan emekçi kadınlara kesilmeye devam ediyor. Kapitalist üretimin genişlediği süreçlerde ya da savaş dönemlerinde kadın emeğine ihtiyaç duyulduğunda kadınlar kitlesel olarak üretime dahil edilirken, kriz dönemlerinde artan işsizlikle birlikte “çocuk bakımı” gibi toplumsal sorumluluklar gerekçe gösterilerek işten ilk çıkarılan halen kadınlar oluyor.

Dünya ölçeğinde olduğu gibi Türkiye’de de kriz bahanesiyle sosyal haklar budanırken; çocuk, hasta ve yaşlı bakımı gibi toplumsal sorumluluklar kadınların omuzlarına yüklenmeye devam ediliyor.

Öte yandan yükselen siyasal gericilikle birlikte kadınların mücadelelerle kazandığı yasal haklar da gasp ediliyor. Medeni haklardan şiddetin önlenmesine dair düzenlemelere kadar birçok kazanım parça parça geriye götürülmek isteniyor.

Bir yanda insan uygarlığının üst bir evresinde yaşadığımız söylenirken, diğer yanda Afganistan’da Taliban rejimi kız çocuklarının ilkokuldan

Kadının kurtuluşu emeğin kurtuluşundan, dolayısıyla tüm insanlığın kurtuluşundan ayrı düşünülemez. Gerçek eşitlik ve özgürlük, sömürünün, özel mülkiyetin ve sınıfların ortadan kalktığı bir düzende, yani sosyalizmde mümkündür. 8 Mart bu yeni düzeni kuracak olan işçi sınıfının en önemli mücadele günlerinden biridir.

sonra eğitim almalarını ve erkek refakatçi olmadan sokağa çıkmalarını yasaklıyor. Suriye’de gerici cihatçı çeteler, kadınların toplumsal yaşama katılımını sınırlandıran uygulamaları devreye sokuyor. Tüm bu örnekler, gericiğin ve kadın düşmanlığının sistemin krizleriyle iç içe geçtiğini gösteriyor.

Egemen sınıflar tarih boyunca kadınların eşitsiz konumunun “doğal işbölümü”nün sonucu olduğunu iddia etmişler, gerici ideolojilerle bu durumu olağan göstermeye çalışmışlardır. Oysa kadının ezilmişliği doğal değil, tarihsel-toplumsal koşulların ürünüdür.

Bilimsel veriler gösteriyor ki, tarihin belirli bir döneminde, henüz özel mülkiyetin, sınıfların ve devletin olmadığı topluluklarda kadınların bugünkü anlamda cinsel ezilmişliğinden söz etmek mümkün değildir. Özel mülkiyetin ortaya çıkışı, sınıfların ve devletin oluşumu, mülkiyeti elinde bulunduran erkek ile bundan mahrum bırakılan kadın arasındaki eşitsizliğin de temelini attı. Zamanla sınıfsal sömürü ve baskının maddi ve manevi araçları, kadın üzerindeki cinsel baskının da araçları haline geldi.

Birbirini takip eden her sınıflı

toplum, sınıfsal eşitsizliğin dayanaklarından biri olarak erkek egemenliğine dayanan toplumsal yapıyı yeniden üretti ve pekiştirdi.

Bugün egemen sınıfların kadının ezilmişliğini biyolojik nedenlere, “kadın doğası”na bağlama çabaları da, cinsel ezilmişliği yalnızca kadın ile erkek birey arasındaki çatışmaya indirgeyen yaklaşımlar da sorunun özünü gizlemektedir. Kadının ezilmişliği, toplumsal-sınıfsal ilişkilerin ürünüdür. Belli tarihsel-toplumsal koşulların ürünü olduğuna göre de, bu koşullar değiştiğinde ortadan kalkacaktır. Bunun temel şartı, bir sınıfın başka bir sınıfı sömürdüğü sınıflı toplumların, somut olarak kapitalist sömürü düzeninin ortadan kaldırılmasıdır. Ancak bu zemin ortadan kaldırıldıktan sonra bin yıllık ataerkil değerler, gelenekler ve gerici ideolojiler de gerçek anlamda toplumsal yaşamdan silinip atılabilecektir.

Kadının kurtuluşu emeğin kurtuluşundan, dolayısıyla tüm insanlığın kurtuluşundan ayrı düşünülemez. Gerçek eşitlik ve özgürlük, sömürünün, özel mülkiyetin ve sınıfların ortadan kalktığı bir düzende, yani sosyalizmde mümkündür. 8 Mart bu yeni düzeni kuracak olan işçi sınıfının en önemli mücadele günlerinden biridir.

AKP Türkiye’si’nde kadınlar...

AKP, her türden cemaat ve tarikatın koalisyonu olarak iktidara geldiği 2002’den bu yana sermaye sınıfına kesintisiz hizmet ettiği gibi, kadın düşmanı politikalarda da sınır tanımadı.

Uygulanan ekonomik programlarla işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları ağır biçimde kötüleşirken, kadın işçilerin payına daha fazla yoksulluk, daha düşük ücretler ve daha güvencesiz çalışma koşulları düştü.

Kadınları yok sayan gerici zihniyet, mücadeleyle kazanılmış hakları birer birer budamaya girişti. Kürtaj hakkı fiilen sınırlandırıldı, müftülere nikâh kıyma yetkisi verildi. Kadınlara yönelik şiddet ile mücadelede kamunun sorumluluklarını tanımlayan İstanbul Sözleşmesi’nden bir gecede çıkıldı. Şiddet faillerine adeta kalkan olan “iyi hâl” ve “tahrik” indirimleri sürdürüldü. Şiddet mağduru kadınların başvurabileceği zaten sınırlı sayıdaki sığınmaevleri kapatıldı ya da işlevsiz hâle getirildi.

Sonuç olarak kadına yönelik şiddet, taciz ve kadın cinayetleri rekor seviyelere ulaştı. Cinsel

istismara uğrayan 13 yaşındaki çocuklar için “rıza vardı” gerekçesiyle ceza indirimi öngören düzenleme ise kamuoyunun tepkisi sayesinde geri püskürtüldü.

Kadınların ne giyeceğinden kaç çocuk doğuracağına, hamileyken nasıl davranacağından kahkahasına kadar her alana müdahale edilerek, kadın bedeni ve yaşamı üzerinde denetim kurulmaya çalışıldı. İktidar temsilcileri ve yandaşları, kadınlara yönelik nefret söylemleriyle bu düşmanlığı sürekli besledi ve meşrulaştırmaya çalıştı.

2025’ten itibaren ilan edilen “Aile On Yılı” da bu politikaların devamından başka bir anlam taşımıyor. Kadınlar sermaye sınıfının orta ve uzun vadeli çıkarları doğrultusunda daha fazla çocuk doğursun, “aile” çatısı altında kamuya ait olması gereken hizmetleri daha fazla üstlensin, baskı ve şiddete boyun eğsin, böylece bu düzenin çarkları sorunsuzca dönsün isteniyor.

8 Mart tüm işçi ve emekçi kadınları bu baskı ve sömürü düzenine karşı alanlara çağırıyor.

Ortadoğu'da ABD-İsrail politikası

Soykırım suçundan aranan İsrail Başbakanı Netanyahu ile ABD Başkanı Trump, 11 Şubat'ta bir kez daha görüştiler. Böylece son 13 ayda 7. görüşme yapılmış oldu. Oysa Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin (UCM) aldığı karar gereği Netanyahu'nun tutuklanması gerekiyordu!

Elbette UCM kararı, "maskesiz emperyalist" Trump'ın umurunda bile değil. Zira ne yasa ne kural ne anlaşma ne de sözleşme tanıyor. ABD egemenliğini pekiştirmek için haydutça yöntemlere başvurmadan, elinin altındaki devasa savaş aygıtıyla dünyayı kan gölüne çevirmekten çekinmeyeceğini ilan ediyor. Kuşkusuz Trump kafasına göre iş yapmıyor. Bu haydutça saldırganlık artık kapitalist-emperyalist sistemin yönetme biçimidir. Trump ve çevresindekiler ise onun icraatçıları...

Trump ile ırkçı-faşist ekibi ülkeleri açıkça savaşla tehdit ediyor. Gazze'ye, Grönland'a, Panama kanalına, Kanada'ya çökmek istiyor. Venezuela'da olduğu gibi bir devletin başkanını kaçırıp hapse atıyor. Patlayan Epstein lağımı, bunların sadece sapkın değil, aynı zamanda ırkçı-faşist, savaş suçlusu, dünyaya hâkim olmak için her yola başvuran vahşi kapitalistler olduğunu ortaya koyuyor. 'Bu dünyanın tek efendisi bizleriz. Bize biat etmeyenleri bombalarla, yıkımlarla, kıyımlarla dize getiririz'

tehditleri savuran Trump'ın başında bulunduğu çete, Gazze'de yaptırdığı soykırımla zihniyetini tüm dünyaya göstermiş bulunuyor.

Ancak soykırım yapmak zafer kazanmak anlamına gelmiyor. Nitekim ne Filistin halkı teslim oldu ne ABD-İsrail barbarlığına direnenlerin iradesi kırılabilirdi. Lübnan'da Hizbullah, Irak'ta Haşdü eş-Şabi, Yemen'de Husi Ansarullah Hareketi, tüm saldırı ve tehditlere rağmen, emperyalist-siyonist güçlere karşı direnişçi tutumlarını sürdürüyor.

Ortadoğu'da "çatlak ses" duymak istemeyen Trump yönetimi ile İsrail'deki soykırımcı rejim, direniş noktalarını ortadan kaldırmak için vahşette sınır tanımıyor. Bunun için Suriye'yi cihatçı terör şebekelerine teslim ettiler. Hizbullah ve ona destek veren toplum kesimlerine vahşet uyguladılar. Gazze gibi Güney Lübnan da her gün İsrail tarafından bombalanıyor. Yemen'deki Husiler hem Suudi Arabistan hem İsrail'le birlikte hareket eden Birleşik Arap Emirlikleri tarafından kuşatılmaya çalışılıyor. Elbette esas hedefleri İran'dır.

Trump ve Netanyahu'nun Beyaz Saray'da yaptıkları görüşmenin tek gündemi savaştı. Kimi iddialara göre Trump ile Netanyahu arasında fikir ayrılıkları var. Elbette her konuda hemfikir değiller. Ancak Gazze başta olmak üzere halklara karşı

birlikte suç işlediler ve işlemeyi sürdürüyorlar.

İran ise onlar için "yutulması zor bir lokma". Haziran 2025'te İran'a saldırdılar, ancak ummadıkları bir karşı saldırıyla yüz yüze kaldılar. Balistik füzelerin Tel Aviv'e düşmesi engellenemeyince, İsrail ateşkes talep etmek zorunda kaldı. Şimdi yine İran'a saldırı ana gündemleri. Ancak İran'ın saldırıya karşılık verme imkânları onları tedirgin ediyor. Nitekim bir yandan tehditleri sürdürürken, bir yandan da masada pazarlık yapıyorlar.

Askeri yığınak ise devam ediyor. Bölgeye savaş gemileri, bombardıman uçakları, tanker uçaklar vb. ağır silahlar konuşlandırıldı. Savaş istemeyen İran, saldırıya maruz kalırsa tüm gücüyle karşılık vereceğini açıklıyor.

Çete başı Trump bölgede "barış ve istikrar" istediklerini söylüyor. Gazze ve Suriye tabloları, emperyalistlerin "barış ve istikrar" ile neyi kastettiklerini ortaya koyuyor. Yakıp yıkarak, soykırım yaparak, cihatçı-faşist çeteleri işbaşına getirerek "barış"ı sağlıyorlar.

Emperyalist-kapitalist sistem ayakta kaldığı sürece bu ölüm ve yıkım döngüsü kırılmayacaktır. İşçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların birleşik direnişinin örülmesinin dışında bir çıkış yolu yoktur.

Emperyalist-kapitalist sistem ayakta kaldığı sürece bu ölüm ve yıkım döngüsü kırılmayacaktır. İşçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların birleşik direnişinin örülmesinin dışında bir çıkış yolu yoktur.

Emekçi kadınlar 8 Mart'ta mücadeleye çağırıyor...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de kadınlar çifte sömürüye, baskılara, şiddete ve savaşa karşı seslerini fabrikalarda, alanlarda yükseltmeye hazırlanıyor. Fabrikada, büroda, evde çalışan kadın emekçiler başta kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçileri 8 Mart'ta seslerini yükseltmeye, alanlarda yerini almaya çağırıyor...

Size dayatılan bu koşulları reddederek direnmeli, örgütlenmeliyiz!

Hepimiz sabahın köründe yollara düşüyoruz. Fabrikada, atölyede, markette, tarlada gün boyu ter döküyoruz. Kimimiz çocuklarını evde yalnız bırakarak çıkıyor evden, kimimiz onların saatlerine uygun işler bulmaya çalışıyoruz. Ama ay sonu geldiğinde elimize geçen para,

Tarih boyunca kadınlar sadece var olmak için değil aynı zamanda emeğinin korunması için de devasa bir direniş içinde olmuştur. Bugün fabrikalarda, tarlalarda, adliye koridorlarında ve evin görünmeyen dört duvarının arasında, kadın emeği sistemin çarklarının arasında öğütülüyor.

8 Mart, yalnızca tarihsel bir anma değil aynı zamanda kadın emeğinin toplumsal mücadelesinde bir isyan bayrağıdır. Kadınların emeğinin sömürüsü çoğu zaman, haksız ve eşitsiz ücretler, güvencesiz çalışma

verdiğimiz emeğin kıyısından bile geçmiyor. Ekonomik krizin etkisiyle geçinmekte zorlanan işçiler, emekçiler bir de kadın olunca sömürü daha da derinleşiyor.

“Evi erkek geçindirir, kadının kazandığı ise ek gelirdir.” düşüncesiyle emeğimiz yıllardır “ek gelir” olarak görünüyor. Bu bakışla patronlar, kadınlara düşük ücret vermeyi kendilerince meşrulaştırıyor. Patronlar çoğu zaman bizim kazandığımız parayı “mutfak masrafı” ya da “ek gelir” gibi görüyor. Oysa biz o parayla ev geçindiriyor, kira ödüyoruz. “Kadındır, azla da yetinir” zihniyeti yüzünden en düşük maaşlı işler hep bize kalıyor. Emeğimiz vasıfsız görünüyor, erkek işçilere göre daha düşük ücretlere mahkûm ediliyoruz.

koşulları, cinsiyet ayrımcılığı ve hor görülme olmuştur. Biz kadınlar olarak, bu sömürü zincirini kırmak, hayatın her alanında emeğimizin karşılığını almak ve bu ayrımcı muamelelere karşı çıkmak zorundayız.

8 Mart bir kutlamadan öte, kadınların başkaldırısının ve eşitlik mücadelesinin adıdır. Kadınların hak ve özgürlüklerinin sağlandığı, insanların her alanda eşit olduğu, hiçbir kadının, baskılara boyun eğmek zorunda kalmayacağı bir dünya hayal değil...

karşılarken, yarattığımız değere el koyan yine patronlar oluyor.

Evlerimizi ofis yapıp kâr üzerine kâr elde etmelerinin yanı sıra, geliştirilmiş denetleme mekanizmaları ile sürekli üzerimizde baskı kuruyorlar. Normalden iki üç kat artırılmış performans bekleniyor. Satış hedefleri konuluyor ve bu hedefler tutturulmadığında mobbing ve psikolojik şiddet başlıyor. Esnek çalışma modeli olarak dayatılan bu sistem, maliyeti işçiye yıkmaya sisteminden başka bir şey değil. Kapitalizmin buradaki hamlesi, işçiyi “özgür bırakarak!” onu yalnızlaştırmasıdır.

Bu süreç kadınlar üzerinde “zaten

Öyle ki aynı işi yaptığımız halde daha düşük ücret alıyoruz.

Sorun sadece ücretle bitmiyor. Ev işleri, çocuk bakımı hep kadınların sorumluluğunda. Eve gelince yorgunluktan bayılacak haldeyken çocuk bakmaya, yemek yapmaya devam ediyoruz. Yani mesaimiz fabrikada bitiyor, evde tekrar başlıyor.

Kadınlar zaten iş bulmakta zorlanıyor. İş bulmak istediğinde çocukları bırakacak nitelikli bir kreşten bahsetmek mümkün değil. Olanlara da güç yetmiyor, neredeyse tüm maaş kreşe gidiyor. Bu durumda ya işi bırakmak zorunda kalıyoruz ya da gündelik işlere gidip güvencesiz, daha da düşük ücretlerle çalışmaya mahkûm oluyoruz. Çoğu zaman sigortasız işlerde çalışıyoruz.

Kadınların kurtuluşu emeğin kurtuluşundan, emeğin kurtuluşu ise kadınların örgütlü mücadelesinden geçer.

Şiddetin, ayrımcılığın ve sömürünün son bulduğu bir gelecek için evde, işyerinde, okullarda ve sokaklarda, yükselen bu haklı talebi büyütelim. Çünkü şu an hep birlikte dikeceğimiz bir fidan gelecek nesiller için gölgesinde bize teşekkür ettikleri günlere dönüşecektir.

Esenyurt'tan bir kadın işçi

evde” düşüncesiyle daha da normalleştiriliyor. Evden çalışma modelinde biz kadınlar, çalışma saatlerinde bile ev işlerini yüklenip çifte sömürüye maruz kalıyoruz. Çünkü kapitalizm ve ataerkil yapı el ele verip kadını hem ucuz iş gücü olarak görüyor hem de evine bağlı kalmasını dayatıyor. Kısacası bu düzen, biz emekçi kadınları evden çalışma modeli ile evlere kapatarak tüm emeğimizi görmezden geliyor. Bizler yalnızlaştırılma ve bireysel alan dayatmasına karşı duvarları yıkmalıyız. Tüm ihtiyaçlarımızı cebimizden karşıladığımız bu çalışma rejiminde taleplerimizi yüksek sesle söylemekten çekinmemeliyiz. İşçi

Bu sermayedarların işine gelirken bizler geleceksizliğe itiliyoruz.

Düşük ücret, ağır çalışma koşullarını, baskıyı, şiddeti, mobbingi de artırıyor. Sermayedarlar kriz, işsizlik bahanesiyle çalışma koşullarını ağırlaştırıyor, sömürüyü artırıyor. Ama bu koşulları kabul etmeyen, insanca bir yaşam için mücadele eden ve direnenler de var. Bugün düşük ücret dayatmasına karşı grevler, direnişler örgütleniyor. Biz işçi, emekçi kadınlar da bize dayatılan bu koşulları reddederek direnmeli, örgütlenmeliyiz. 8 Mart'ta gücümüzü en güçlü bir şekilde bizi ezenlere ve sömürenlere göstermeliyiz.

Ankara'dan bir kadın işçi

8 Mart: Mücadelemizin isyan bayrağı!

8 Mart'ta alanlara, dayanışmayı büyütme!

Türkiye'nin en büyük şirketlerinden birine hizmet eden bir turizm acentesi emekçisi olarak çalışıyorum. Çalışma şekli kâğıt üzerinde home office, ancak gerçekte elektrik, internet, yemek ve daha birçok temel çalışma gereksiniminin bizlere sıkıştırıldığı bir tasarruf kutusu. Tüm bu giderler biz çalışanlar tarafından

arkadaşlarımızla örgütlenmeliyiz. Devrimci sendikalar ile hareket etmeli, tüm emekçileri dayanışmaya çağırmalıyız. Özellikle biz kadınlar, her türlü sömürüye, baskıya, şiddete ve mobbinge maruz bırakıldığımız bu sistemde örgütlü mücadeleyi alanlarda, işyerlerimizde, fabrikalarda ve emeğin sergilendiği her yerde büyütmeliyiz.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü öncesinde bir kez daha haykırıyoruz:

Evden sömürülmeye, taşeronlaştırmaya ve güvencesizliğe karşı örgütleniyoruz.

8 Mart'ta alanlara, dayanışmayı büyütme çağırıyoruz!

Bir turizm emekçisi

8 Mart kutlamasının fitilini yaktığı devrim...

1917 Şubat Devrimi

“Kadın işçilerin 8 Mart’ı grevle karşılama kararlılığıyla başlayan Şubat Devrimi, sömürünün ve yoksulluğun en yoğun yaşandığı alanlardan yükseldi. Kadınlar yalnızca kendi taleplerini yükseltmekle kalmadılar, bütün bir düzeni sorgulamanın önünü açtılar. Çarlığın yıkılması, kitlelerin siyasal özne haline gelmesi ve Sovyetler’in ortaya çıkışı, işçi sınıfının iktidara yürüyüşünün ilk büyük adımıydı. Bu adım, ekmek isteyen, savaşa hayır diyen ve yaşamlarını savunmak için sokağa çıkan kadın işçilerin eylemiyle atılmıştı.”

1917 yılının 7 Kasım’ında (Rusya’da kullanılan Jülyen takvimine göre 25 Ekim’de) işçi sınıfı Rusya’da iktidarı aldı. Ancak bu sürecin zeminini Şubat 1917 Devrimi hazırladı. Şubat Devrimi, işçi sınıfının tarih sahnesine güçlü biçimde çıktığını ve iktidarı alabileceğini açıklıkla ortaya koyduğu tarihsel bir eşikti. Bu devrimin ateşini ise çok ağır sömürü koşulları altında yaşayan kadın işçiler yaktılar.

1914’te başlayan emperyalist paylaşım savaşı, Rusya’yı derin bir ekonomik ve toplumsal krize sürüklemişti. Milyonlarca işçi ve köylü cepheye gönderilmiş, sanayi üretimi askeri ihtiyaçlara göre yeniden düzenlenmişti. Şehirlerde gıda tedariki çökmüş, yaşam koşulları dayanılmaz hale gelmişti. Ücretler hızla erirken en temel ihtiyaç maddelerine dahi erişilemiyordu. Petrograd gibi büyük sanayi merkezlerinde işçiler günün büyük bölümünü ekmek ve yakacak kuyruklarında geçiriyor, çoğu zaman elleri boş dönüyorlardı.

Bu yıkımın en ağır yükünü ise kadın işçiler taşıyordu. Erkeklerin önemli bir bölümü cepheye gitmiş,

özellikle tekstil sektöründe kadın emeği ön plana çıkmıştı. Uzun çalışma saatleri, düşük ücretler ve savaşın yarattığı yoksulluk kadınların yaşamını kuşatmıştı. Fabrikadaki sömürü, evdeki açlık ve bakım yüküyle birleşiyordu. Savaşın yarattığı yıkım işçi sınıfı, köylülük, cephedeki askerler ve elbette kadınlar arasında öfkeyi büyütüyordu. Çarlık rejimi büyüyen hoşnutsuzluğu baskı ve zorbalıkla bastırmaya çalışıyordu.

Böyle bir ortamda, süren savaş koşullarına rağmen kadın işçiler 8 Mart’ta Dünya Emekçi Kadınlar Gününü kutlamaya, bu vesileyle grev çağrısı yapmaya karar verdiler.

23 Şubat 1917’de (bugünkü takvimle 8 Mart’ta) Petrograd’da, başta tekstil işçileri olmak üzere binlerce kadın işçi hem 8 Mart’ı kutlamak hem de ekmek kıtlığını ve savaşın yarattığı yıkımı protesto etmek amacıyla greve çıktılar. Sosyalist partiler grevi riskli ve erken bulsalar da kadınların aldığı kararı desteklediler.

“Ekmek istiyoruz!” sloganıyla başlayan hareket kısa sürede büyüdü. Öğrencilerin ve özellikle Putilov fabrikası işçilerinin

katılımıyla Petrograd’da yüz binlerce işçi greve çıktı. Ekonomik sloganların yerini hızla siyasal sloganlar aldı. “Kahrolsun savaş!” ve “Kahrolsun çarlık!” sloganları dört bir yandan yükselmeye başladı.

Çarlık rejimi gösterileri bastırmak için askerleri devreye soktu. Ancak askerlerin önemli bir bölümü ateş etmeyi reddetti. Bazı birlikler göstericilere katıldı. Ordudaki bu çözülme hareketin seyrini değiştirdi. Polisin göstericilere ateş açması, grevin ayaklanmaya dönüşmesine yol açtı.

27 Şubat sabahı, yüz binlerce işçi ve onlara katılan askerler Kışlık Saray’a yürüdüler. Duma’yı kuşattılar ve Petrograd İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti’ni kurdular. Bu devrimci eylemlerle Çarlık rejimi çöktü, II. Nikolay tahttan çekilmek zorunda kaldı ve tutuklandı.

Çarlığı yıkan mücadele sürecinin ürünü olarak ortaya çıkan İşçi ve Asker Meclisleri (Sovyetler), fiili olarak iktidarı alabilecek bir güce ulaşmıştı. Ancak Bolşevikler dışındaki siyasi partiler, Rusya’da iktidarın henüz işçi sınıfı tarafından değil, burjuvazi tarafından üstlenilmesi gerektiğini

savunuyordu. Sovyetlerde çoğunluk bu partilerin elindeydi.

Bu nedenle, toplumsal gücü olmamasına rağmen burjuva Geçici Hükümet kuruldu. Böylece bir yanda silahlı kitleler üzerinde fiili etkiye sahip Sovyetler, diğer yanda ise toplumsal desteği zayıf Geçici Hükümetin bulunduğu bir “ikili iktidar” durumu ortaya çıktı.

İşçi sınıfı ve kadınlar, kendi kurtuluşları için bu devrimci sürecin 1917 Ekim Devrimi’yle tamamlanmasını bekleyeceklerdi.

Kadın işçilerin 8 Mart’ı grevle karşılama kararlılığıyla başlayan Şubat Devrimi, sömürünün ve yoksulluğun en yoğun yaşandığı alanlardan yükseldi. Kadınlar yalnızca kendi taleplerini yükseltmekle kalmadılar, bütün bir düzeni sorgulamanın önünü açtılar. Çarlığın yıkılması, kitlelerin siyasal özne haline gelmesi ve Sovyetler’in ortaya çıkışı, işçi sınıfının iktidara yürüyüşünün ilk büyük adımıydı. Bu adım, ekmek isteyen, savaşa hayır diyen ve yaşamlarını savunmak için sokağa çıkan kadın işçilerin eylemiyle atılmıştı.

Greif İşgali'nin 12. yılı!

Greif çuval fabrikası işçileri, toplu sözleşme görüşmelerinde taleplerinin reddedilmesi üzerine 10 Şubat 2014'te fabrikayı işgal ederek direnişe geçtiler. Amerikan tekelinin TİS masasında sergilediği tutuma "İşgal, grev, direniş!" şiarını kuşanarak cevap verdiler. İki ay boyunca fabrikayı ellerinde tuttular. Örgütlenme süreci ve işgal günleri boyunca, yakın dönem sınıf hareketi açısından yol gösterici bir pratik, kararlılık ve irade ortaya koydular.

İşçi sınıfı mücadelesi kendi öz deneyimlerinden öğrenerek ilerliyor. Greif İşgali de bu mücadele tarihi üzerinden yükselmiştir. Devrimci işçilerin önderliği altında, "sınıfa karşı sınıf" bakışıyla ve fiili-meşru bir çizgide devrimci bir işçi eylemi olarak gerçekleşmiştir. İşçi sınıfı mücadelesinin zaafı, engelleri ve mücadele hattı konusunda yolu göstermiş, önemli bir birikim ve deneyim yaratmıştır. Bizzat eylem pratiğiyle sınıf mücadelesi açısından bir turnusol işlevi görmüştür. İcazetçi, uzlaşmacı, mücadele kaçınıcı bakış ve yaklaşımlar ile devrimci sınıf çizgisi arasındaki ayrımı güçlü bir biçimde çizmiştir.

İstanbul Hadımköy'de Amerikan tekeli Greif'te düşük ücret, hak gaspları, 44 ayrı taşeron bölünmüş ağır çalışma koşulları karşısında ayları bulan sabırlı ve inatçı bir

örgütlenme çalışmasıyla işçiler DİSK Tekstil Sendikası'na üye oldular. 200 işçinin kadrolu, 650 işçinin taşeronda olmasına rağmen, taban iradesini açığa çıkarmayı esas alan "söz, yetki, karar" hakkını ete kemiğe büründürmeyi hedefleyen bir çalışma yürütüldü. Kadrolu-taşeron ayrımı yapılmaksızın ortak komiteler aracılığıyla yürütülen bu örgütlenme sürecinin sonunda sendikal yetki alındı. Örgütlenme çalışmasını aynı zamanda bir eğitim sürecine çeviren devrimci işçilerin inisiyatifiyle taban örgütlenmeleri güçlendirildi. Bu sayede sermayenin saldırıları daha örgütlenme sürecinde üretimden gelen gücün kullanılmasıyla püskürtülebildi.

Greif işçileri oluşturdukları komiteler aracılığıyla sürecin başından itibaren iradenin işyeri komitelerinde olması için çaba harcadılar. Sendikal örgütlenmenin fabrika zeminine dayanması gerektiği gerçeğine uygun bir pratik sergilediler.

Örgütlenme süreciyle birlikte fiili-meşru hatta ilerleyen işçiler, işçi sınıfının mücadele yasalarını rehber edindiler. Tüm süreç boyunca da temel bir yaklaşım olarak hayata geçirdiler. Kendi taleplerini oluşturarak sözleşme taslağını belirlemekten TİS görüşmelerine kadar, belirleyici güç olarak kendi iradelerini ortaya koydular. Son TİS oturumunda taleplerinin reddedilmesi üzerine,

aynı bakışın yön verdiği bir cüret ile fabrikalarını işgal ettiler. Fabrika komiteleri temelinde örgütlenme ve fiili-meşru mücadele çizgisi üzerinden örülen fabrika işgali, iki ayın sonunda binlerce polisin katıldığı bir operasyon ile kırılabilirdi. DİSK Tekstil ağalarının açık ihaneti ve DİSK yönetiminin bu ihanete destek veren tutumunun yanı sıra "yasal prosedür" penceresinden bakan reformist-liberal solun da karşısına geçtiği bu büyük direniş, Greif işçilerinin sendikal ihaneti hedefleyen mücadelesinin ardından sonlandırıldı.

Ülke çapında yarattığı etkinin yanı sıra sermaye düzenini teyakkuza geçiren, sendika bürokratlarının dizlerinin bağına çözen bir direniş olarak tarihe kaydedildi. Ön örgütlenme süreciyle, işgal sürecinin her gününün örgütlenişleriyle, 14 ayrı bölüm için kurulan komitelerin ortaya koyduğu iradeyle, fabrika komitesinin karar organı olarak işletilmesiyle ve gerçek bir işçi demokrasisi pratiğiyle yol gösterici deneyimler yarattı.

Bugün işçi sınıfı yeni Greifler yaratarak önünü açabilir. İçinde bulunulan boğucu atmosfer ancak işçi sınıfının ayağa kalkmasıyla püskürtülebilir. Greif işgali bu ayağa kalkışın nasıl örgütlenmesi gerektiğini gösteren bir deneyim olarak yol göstermeye devam ediyor.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Yine sefalet, hep sefalet...

Antep'ten bir tekstil işçisi yazdı...

Devletin açıkladığı yüzde 27'lik sefalet zammı, hız kesmeden tüm Organize Sanayi Bölgeleri'ne yayıldı. Patronlar adeta ortak bir mutabakatla hareket etti; zam oranları yüzde 30 bandında sabitlendi.

"Maliyet baskısı" bahanesiyle ek zam yapılmadı. İşçiler, devletin belirlediği oranlara mahkûm edildi. Oysa açıklanan oran bir taban olmalıydı. Fakat Türkiye'de taban ücret, fiilen tavan ücrete dönüştürülüyor. Sermaye sınıfı, rekabet gücünü koruma bahanesiyle bu sınırın üzerine çıkmamayı tercih ediyor, hatta bunu kendi aralarında fiili bir disiplin haline getiriyor.

Bu tablo tesadüf değil. Devletin enflasyon politikası ile sermayenin ücret politikası birbiriyle uyumlu ilerliyor. Enflasyon düşük gösteriliyor, zam oranı düşük tutuluyor, patronlar da bunu referans alarak ücretleri baskılıyor. Faturanın tamamı emekçiye kesiliyor.

Peki emek cephesinde durum ne?

Daha cebe girmeden eriyen maaşlar...

Durmak bilmeyen hayat pahalılığı...

Artan kiralar, gıda fiyatları, faturalar...

Gerçek enflasyon karşısında yüzde 30'luk zam, birkaç ay içinde buharlaşıyor. İşçi sınıfı yılın ortasında yeniden yoksullaşıyor. Bu, yalnızca ekonomik bir sorun değil, açık bir bölüşüm kavgasıdır. Üretilen değerın daha büyük kısmı sermayeye aktarılırken, emek payı sistematik biçimde daraltılıyor.

"Toplumsal adalet" söylemleri havada kalıyor. Çünkü adalet, üretimi yapanların yaşam koşullarında somutlaşır. Eğer işçi ürettiği değerden insanca yaşayacak pay alamıyorsa, orada adaletten söz edilemez.

Hakkımızı almanın yolu birlikte mücadeleden geçiyor. Bizler yan yana gelmediğimiz, ortak talepler etrafında birleşmediğimiz her koşulda patronlar düşük zam oranlarını dayatmaya, emeğimizi gasp etmeye devam edecek. Sefalet dayatmasına karşı tek gerçek güç, örgütlü olmaktır.

Bu pisliği devrim temizler!

Kırşehir Belediyesi'nden bir işçi yazdı...

Yazışmamıza niye ara verdiğimizizi sende en az benim kadar iyi biliyorsun... Bir değil çokça nedeni var. Evet evet bir değil çokça... Biz sınıf devrimcilerinin suçladığı kapitalist sistem insanları ezip sömürmekle kalmıyor, bir vampir gibi kanını da içiyor. Şu son önümüze servis edilenler kanımızı donduruyor. Depremde kaybolan çocuklar, çocuk istismarı ahlâksızlığı Beyaz Saray

sakinine uzanıyor. Bütün bunlar kapitalist toplumun mayasında hep vardı daha da göremediğimiz su üstüne çıkmamış yığınlarca kokuşmuşlukların var olduğunu biliyoruz, dahası yaşıyoruz... Neresinden tutsan elinde kalan, lime lime dökülen kapitalizmden bahsediyoruz. Bu ve yaşadığımız birçok olayı bir dine, bir inanca bağlamak asıl pisliğin kaynağını örtme çabasıdır. Yoksa hiçbir

inancın kutsal kitaplarında yer almadığı gibi, şu ulusun şu milletin yaşam tarzı da değildir. Bu pislik ve diğer pisliklerin tamamı kapitalist sistemin ürünüdür... Madem bu çürümüşlüğü onaylamıyorsunuz; bu işin içinde olan baş aktörleri korumayı bırakın, hesap versinler! Yapamazsınız, çünkü bu olup bitenler sisteminizden bağımsız değildir. Varlık nedeniniz bunlara

bağlıdır. Asgari ücretin çalışanlar için açlık yokluk içinde yaşamak demek olduğunu bilmiyor musunuz? Fuhuş çetelerinin kimlerden oluştuğunu bilmiyor musunuz? Kayıp çocukların akıbetlerini bilmiyor musunuz? Kapitalistlerin, devletin bilgisi olmadan yaprak kımıldamaz. Kapitalizmin öznelere olarak her köşe başında kadın ticaretinin yapıldığını, uyuşturucu satıldığını görmüyor musunuz? Kendinizi masum göstermeye çalışmayın, masum değilsiniz. Sistemin gereğini yerine getirmek üzere konumlanıp paşa paşa işinizi kokuşmuş dünyanızda sürdürmeye devam ediyorsunuz.

Bu pislik hepinizi boğar! Dünyayı kapitalizmin kaynağı olduğu pislik korkutuyor. Bu pisliği devrim temizler!

Her okul bir mücadele alanıdır!

TÖB-SEN Bursa temsilcisi Serkan Bebek yazdı...

Bugün velilerimle birlikte son toplantımızı yaptık. Hatıra olarak da bu fotoğrafı tarihe not düştük. Sokakta, okulda, iş yerinde, tarlada, fabrikada yan yana gelenlerin ortak sesi meşrudur. Ezenlerin yasası olabilir; ama ezilenlerin haklılığı vardır. Ve tarih gösterir ki haklı olanlar birleştiğinde yalnız kalmaz.

Haklılık meşruldur.

Haklı olanın gücü yalnız kendinden değil, halktan gelir. Çünkü gerçek meşruiyet; saraylardan, makamlardan, mühürlerden değil, emekçilerin vicdanından doğar.

Her gün yaşadığımız örneklerde görüyoruz ki; düşünen, sorgulayan, muhalefet eden, fikir beyanında bulunan herkes bir şekilde bastırılmaya, tecrit edilmeye çalışılıyor. Demokratik hakkını kullanmak, iktidardan yana olmamak, onlar gibi düşünmemek; hırsızlıktan, yolsuzluktan daha büyük suçmuş gibi karşımıza çıkarılıyor. Eğitim alanında yaşanan pek çok sorun çözümsüz beklerken, eğitimciler hizaya sokulmaya çalışılarak sorunların üstü kapatılıyor. Tabii bir de bizler gibi hizaya sokamadıkları “yaramaz öğretmenler” var.

Sürgün gerekçemde neler yazıyordu:

*Uyuşturucuya karşı çıkıp bölgedeki velilerle okul önünde açıklama yapmak.

*7 yaşındaki çocukların aile

bilgisi dışında tarikatlar tarafından dergâhlara götürülmesine karşı velilerle okul önünde açıklama yapmak.

*“OKUL ÖNÜNDE UYUŞTURUCU, OKUL İÇİNDE TARİKAT İSTEMİYORUZ” yazılı pankartı tutmak (Şaka değil, bunu dahi yazdılar.)

*Öğrencilere ve öğretmenlere hakaret eden bir müdür yardımcısının keyfi sebeplerle velinin verdiği dilekçeyi almamasına karşı velilerin hakkını savunmak ve birçok konuda bölgedeki halkın yanında yer almak.

*Tüm Öğretmenler Birliği Sendikası MYK üyesi sıfatıyla, mesai saati dışında özel bir işletmenin kapalı salonunda velilere yönelik “Parasız, laik, bilimsel eğitim istiyoruz” konulu toplantı düzenlemek.

*ÇEDES projesine yönelik sendikal çalışmalar yapmak.

Yazılan “suçlarım” bunlar. Fakat bu suçların hiçbirisi, bu fotoğrafın içine velilerin hepsinin girmesini engelleyemedi. Haklılık meşruldur demişim. Haklı olanın gücü yalnız kendinden değil, halktan gelir. Hakkımdaki CİMER başvurusuna ne yazmışlardı? “Serkan öğretmenin yaptığı sendikal faaliyetten rahatsızız.” Aynen böyle, tek cümle.

Varsa bu sürgüne ve bu suçlamalara bölgedeki velileri ikna edecek

Bursa’da bir şube müdürü, müfettiş, ilçe millî eğitim müdürü, kaymakam ya da vali; buyursunlar. Okulu biliyorlar. Bütün velileri yanlarına alıp onlar da bir fotoğraf çektirsinler.

Hatası olan başını öne eğip sessizce gider. Ben çok sürgün gidenler gördüm; yaptığı hatadan dolayı görev yerim değiştirildi demeye bile utanan, sessiz sedasız vedalaşmadan giden yüzlerce kişi gördüm.

Ben bütün velilerden ve bölgedeki halktan razıyım. Dirayetli, kararlı ve güçlü davrandılar. Çocuklarının nitelikli ve parasız eğitim hakkı olması gerektiğine inandılar ve bunun savunucusu olarak bizlerin ve mücadelemizin yanında yer aldılar. “OKUL ÖNÜNDE UYUŞTURUCU, OKUL İÇİNDE TARİKAT İSTEMİYORUZ”

pankartını sadece ben değil, bütün veliler birlikte tuttuk.

Her okul bir mücadele alanıdır.

Ve şimdi; tüm ürettiklerimiz, ödenilen bedeller, eğitim mücadelesine adanmış hayatlar üzerinden her okulu, her üniversiteyi, her eğitim kurumunu bir mücadele alanı hâline getirmenin zamanıdır. Bu memleketin öğretmenleri olarak bu sorumluluk bizdedir.

Ben giderken de şu sözlerle uğurlandım:

“Serkan hocam, siz de hakkınızı helal edin. Emeğiniz çok. Bizim çocuklarımıza ve size bunları yaşatanların Allah belasını versin.”

Verir mi bilmem ama mücadeleye devam!

YAZAKI’de gerçekler kimi rahatsız ediyor?

Bursa’dan bir YAZAKI işçisi yazdı...

Sorunlarımızın gündeme getirilmesinden korkan YAZAKI yönetimi ve Türk Metal yine yeni bir baskı yöntemi ile bizi susturmak ve korkutmak istiyor. Sosyal medyada sorunları paylaştıkları bahanesiyle tehdit ediyorlar. Demek ki işaret ettiğimiz sorunlar çok isabetliymiş.

Yazaki, kötü çalışma koşullarını bu şekilde de itiraf etmiş oldu.

Bir kez daha vurgulayalım o

zaman;

* Baskı ve mobbing yapacağımıza müşteriniz olan FORD’dan aldığımız projeyi doğru dürüst yapın.

* Asıl formlerinizi, vardiya amirlerinizi denetleyin, onları eğitin. Bize insan gibi davranmayı öğretin.

* Sağlıklı ve kaliteli ürünün sayı baskısıyla değil, dikkatli ve özenli üretimle çıkacağını öğretin,

yaptıkları işin niteliği hakkında bilgi verin onlara.

* Sadece müşteri denetlemeye geldiğinde kurallara uyuyormuş gibi yapmayın.

* İnsanca çalışma koşullarımızı sağlayın.

Biz sizin köleniz değiliz. Sus deyince susan, imza attırdınız diye korkacağımı sandığınızı işçiler köle değildir. Er ya da geç uyguladığınız bu kölelik koşulları bitecektir.

Açlık ve sömürü düzenine karşı mücadeleye!

Geleceğe dair hep umutla bakmak isteriz. Başladığımız her yeni güne, haftaya, hatta aya ve yıla iyi temennilerle gireriz. Dostlarımızı, sevdiklerimizi bu iyi dileklerle karşılar ya da uğurlarız. Ancak “gerçekler inatçı şeylerdir”! Her defasında yeni bir acı tecrübeyle bu doğrulanır. Çünkü kapitalist-emperyalist sistem “gölgesini bile satamadığı ağacı kesecek” kadar acımasızdır. Öte taraftan bu sömürü düzeninin savunucuları, iktidar organları, bu kapitalist devletlerin yöneticileri bizleri bu acımasız gerçeklere rağmen hayallerle aldatmaya devam ederler.

Oysa her ne çekiyorsak onların yüzündendir. Yaşadığımız her kötülüğün altından onların eli çıkmaktadır. Önlem alınmadığı için öldüğümüz iş cinayetlerinden depremlere ve diğer afetlere, savaşlardan tüm zenginlikleri yağmalanan yoksul ülkelerdeki açlık sebepli ölümlere kadar, tüm melanetlerin sorumluları onlardır.

Biz yoksulların geleceğe dair o iyi dileklerine böylece her defasında kan doğranır. Ve şu gerçeği

hatırlarız: Dünyayı temenniler değil ancak mücadele değiştirebilir!

318 milyon aç insan!

Birleşmiş Milletler Dünya Gıda Programı (WFP) Gıda Güvenliği ve Beslenme Analizi Direktörü Jean-Martin Bauer’ın açıklamaları, bu sistemin gerçek yüzünü bir kez daha ortaya koyuyor. 2026 yılında 318 milyon insanın kriz düzeyinde ya da daha ağır koşullarda açlık yaşayacağı ve mevcut insani yardım kaynaklarının bu ihtiyacı karşılamaya yetmeyeceği açıkça itiraf ediliyor.

2026 Küresel Görünüm Raporu, açlıkla mücadele için ayrılan fonların yetersiz olduğunu ve WFP’nin 2026’da yalnızca 110 milyon kişiye ulaşmayı hedeflediğini belirtiyor. Yani ihtiyaç sahiplerinin ancak üçte birine yardım edilebilecek. Bu rapor, devasa bir zenginlik birikimine ulaşılan dünyamızda kaynakların yaşatmak için değil bir avuç asalak para babası için kullanıldığını ortaya koyuyor.

İnsanlık daha güzel temennilerde buluna dursun, 21. yüzyılda hala yüz milyonlarca insan açlıkla boğuşuyor.

Bu utanç verici tabloya rağmen egemenler daha fazla yıkım ve savaş için devasa bütçeler ayırmaya devam ediyorlar. Kapitalist-emperyalist devletlerin silahlanmaya ayırdığı kaynakların çok küçük bir bölümüyle bile milyonlarca insan insanca yaşayabilecekken, tercih yine savaşlardan, militarizmden, kaynakların sermayeye peşkeş çekilmesinden yana yapıyor.

Sermaye tarafından birer maliyet kalemine indirgenen bizler; dili, rengi, inancı farklı işçiler, emekçiler ve yoksullarız. Dünya ölçüsünde her geçen gün daha da derinleşen açlığımız, yoksulluğumuz, sefaletimiz ve ölümlerimiz, onların bu çürümüş ve kokuşmuş düzenlerinin ayakta kalabilmesi içindir.

Eğer bir avuç asalağın çıkarları için değil de kendimiz için yaşayacaksak, bu insanlık dışı düzene son vermek zorundayız. Baskının, sömürünün ve adaletsizliğin olmadığı bir dünyayı inşa etmek bizlerin elindedir. Bunun yolu ise işçi sınıfının devrimci-sosyalist iktidar mücadelesinden geçmektedir.

Sermaye tarafından birer maliyet kalemine indirgenen bizler; dili, rengi, inancı farklı işçiler, emekçiler ve yoksullarız. Dünya ölçüsünde her geçen gün daha da derinleşen açlığımız, yoksulluğumuz, sefaletimiz ve ölümlerimiz, onların bu çürümüş ve kokuşmuş düzenlerinin ayakta kalabilmesi içindir.